Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror ... am, bliver ikke dømt ... som ikke tror, er aller... mt, fordi han ikke ... et paa Guds enbaa... ns Navn.

16de aargang. Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i November, 1940 Nr. 21

"Lutheran World Action"

(Vi tillater os at opta denne aktuelle artikel fra "Lutheranneren, Nr. 40)

Hvad menes med uttrykket "Lutheran World Action," det som staar til overskrift for denne artikkel?

Det betyr innsamling av midler for aa redde de mange og store lutherske misjoner utover verden som nu paa grunn av krigen er avskaaret fra sine europeiske hjemlands støtte.

Vi henviser i den anledning til det "Første oprop" som finnes paa forsiden av "Lutheraneren"'s nr. 35 i aar. Det kom fra det Lutherske Verdenskonvents amerikanske styrelemmer. Der heter det bl. a.:

"Alle lutherske misjoner i hedningland—uten de fra Amerika og Sverige — staar avskaaret fra sine hjemlands støtte. Og det tør hende at Sverige ikke kan ta vare paa mer enn sine egne misjoner. Der er 45 av disse nødstedte misjoner. Enten kommer de til aa dø ut eller ogsaa gaa over i helt andre hender, om vi ikke treder støttende til. Det aller minste beløp som trenges, er $480,000.00." (Det kan nu settes rettere til $500,000.00). "Om stillingen blir umulig for Sverige, maa $770,000.00 skaffes til veie blandt oss."

Altsaa: En halv million dollars maa samles blandt Amerikas lutheranere nu i høst for aa redde disse lutherske misjoner fra undergang. Det er opgaven som har faatt navn av "Lutheran World Action." For den gjelder intet mindre enn vaar elskede kirkes stilling utover verden.

Maaskje noen vil spørre om det vil bli mulig for vaart kirkesamfund aa samle en halv million dollars til dette nu — i tillegg til vaart aarlige budgett, vaar "Centennial Appeal" innsamling og Norgeshjelpen. Merk vel i den anledning at det er ikke meningen at den halve million skal samles bare innen den Norsk Lutherske Kirke i Amerika.

Den skal samles i alle de kirkesamfund som samarbeider innen det Lutherske Nasjonalraad (The National Lutheran Council). Og det betyr ca. to tredjedeler av Amerikas omkring fire millioner lutheranere. Alle lutherske kirkesamfund undtagen de som hører til Synodalkonferansen. (Vi kjenner ikke til hvad bestemmelse dette store samband av lutherske synoder har tatt i denne sak; men rimelig er det aa anta at ogsaa de vil gjøre sitt.)

Det burde være mulig for mer enn 2½ million lutheranere i fellesskap aa samle en halv million dollars. Spesielt naar vi husker hvad det gjelder. Det er jo ikke det at misjonsfolkene i andre lutherske land ikke vil ta vare paa sin misjonsvirksomhet i hedningland. Men at de ikke faar lov. Tyske kristne faar ikke lov til aa sende penger ut av landet. Det samme er dessverre tilfelle ogsaa i de land som Tyskland holder besatt: Norge, Sverige og Holland, og i de to baltiske land som Russland har røvet: Estland og Latvia. I Finnland gjør misjonsfolket hvad de kan; men de maa jo ogsaa forsøke aa bygge op igjen sitt krigsherjede land.

Til leder av denne innsamling er kaaret det Lutherske Nasjonalraads generalsekretær, dr. Ralph H. Long i New York. Som hans fremste assistent er itnevt pastor Paul C. Empie fra Philadelphia. Prester og andre menighetsledere bør merke sig hans navn da brev og andre henvendelser uten tvil vil naa dem fra hans haand utover høsten.

Denne sak bør forklares for folk nøie, ved flere anledninger. Ikke bare ved gudstjenester hvor offer optas til denne hjelpeaksjon. Men ogsaa ved mindre møter, f. eks. kvinneforenings-, ungdomslags-, mannsforenings- og misjonsmøter. Dr. Long foreslaar at man ved slike møter gjennem hele oktober lar grunntanken i aapningsandakten kretse om denne brortjenesten. Og at Luthers salme "Vaar Gud han er saa fast en borg" benyttes ofte. Han mener ogsaa at Reformasjonsdagen — 31 oktober — eller en annen dag nær den vil passe særdeles godt for aa ta det tyngste tak.

Strøskrifter med full utredning av saken er aa faa ved aa henvende sig til National Lutheran Council, 39 East 35th St., New York, N. Y.

Vaar egen fellespresident, dr. J. A. Aasgaard, uttaler sig som følger om denne store sak:

"Idag lyder til oss kallet fra høstens Herre om aa holde evangeliets lys paa staken der ute i hedningland. Idag er dette vaart ansvar og vaar plikt... Oss har Gud velsignet storlig. Ennu raader fred i vaart land; hans miskunn har vært og er stor imot oss... Trangen til aa være med og løfte en del av den trette og lidende menneskehets byrde i verden idag, er virket i hjertene av den Hellige Aand. Skal denne trang ikke dø bort i gode ønsker, maa den omsettes i villig og snar ydelse. Hvis ikke, kommer kristenlivet til aa lide blandt oss."

Frikirkens president, dr. T. O. Burntvedt, skriver:

"En veldig opgave staar nu foran den lutherske kirke i Amerika. Det er Gud selv som har gitt oss den. Og vi maa ta den op til løsning ved bønn, offer og arbeide. Ikke minst av den grunn at denne opgave er en av de sjeldne og store, en anledning til tjeneste som gjerne ikke gis oss igjen... Mitt haap er at menighetene vil svare med villige hjerter og gavmilde hender. Det krever Guds navns ære, misjonsmarkenes store trang og vaar kirkes fremtid."

Dr. F. H. Knubel, presidenten for "The United Lutheran Church," uttaler sig som følger:

"Hvad vi lutheranere i Amerika har vært og hvad vi gjør idag vil avgjøre om Gud kan gjøre bruk av oss til aa fremme hans dype og fullkomne hensikt... Det ligger dog klart i dagen at han vil gjøre bruk av oss, derved at dette store ansvar saa utvetydelig er blitt lagt pa oss... Vi kaller det "world action" fordi denne nødhjelp trenges i hver eneste verdensdel. Menneskeheten staar saa aa si foran kirkens dør."

Hermed er saken paa det varmste anbefalet kristenfolkets velvilje og hjertevarme interesse. Dette er en sak om hvilken det kan sies uten skygge av tvil: Gud vil det!

Menneskeverd

Av pastor Einar Hansen

Den for hvem Kristus er død. Rom. 14, 15.

Hvad er et menneske verdt?

Tenk paa alt det vidunderlige i kunst, i videnskap som mennesket dog har presteret. Vi staar i undren overfor alt dette. Du verden hvor verdifuld dog mennesket er!

Spør en mor som bøier sig over barnet sit: Hvilken verdi har egentlig det lille, svake barn? Kan det gis svar? Neppe. Du verden for en verdi!

Hvilken verdi har saa et menneske i Guds øine? Det kunde være fristende at tenke: ingen, mindre end intet. Han veldig og hellig — jeg ynkelig og syndig. Og dog: i Guds øine er hvert menneske en for hvem Kristus er død.

Der falder et underlig lys ind over alt som maatte være ideelt og verdifuld i menneskeverdenen. Selv den ædleste og fineste er dog bare en for hvem Kristus er død.

Vi kan tenke paa manden som skrev ordet — Paulus. Vi ser for os en som satte alle evner og krefter ind paa at bli saa god og faa gjort saa meget godt at han derigjennem kunde tekkes Gud. Og han trodde en tid at det var lykkes ganske bra for ham. Saa møter den Herren, og lyset fra ham falder ind over hans liv og gjerning. Den dag gik Paulus saa i den grad konkurs at han siden bare var en synder for hvem Kristus var død.

Mange har siden den tid søkt frelse for sin sjel paa samme maate. Man vilde gjøre saa meget godt, bli saa god at Gud blev fornøiet. Til alle disse har dette lille ordet et budskap: med al din fromhet og religiøsitet er du dog bare en fattig synder for hvem Kristus maatte dø. Noget mere kan du aldrig bli. Og dermed stenges for altid gjerningernes vei til frelse.

Jeg trodde jeg vidste hvad kjærlighet var,
jeg tenkte jeg selv var god,
saa stod jeg en dag for en korsfestet mand,
hvis vunder var dryppet av blod.
**Jeg hørte han bad for den bøddelflok,
som naglet til korset ham fast.**

Da var det som dypest i hjertets grund
en kilde av taarer brast.

Vist er det vondt, vist er det ydmykende,
men dog sandt: Jeg kan aldrig bli n e mer
end en fattig synder for hvem Kristus er
død.
Men saa kan jeg heller ikke, Gud ske tak,
bli noe mindre. Den verdi skal j g i al
fald faa beholde.

Det hender her i verden at et menneske blir overbevist om sin synd.

Gud, naar du til regnskap kalder
mig for hvad jeg her har gjort,
findes, ak i hver en alder,
livets tilsvar tungt og stort.
Synd og skyld og gjeld og brøde,
mange, mange tusen pund.
Ak, hvorledes skal jeg møte frem for
Gud i regnskaps stund.

Da blir det nød. Da staar en kanske der og ønsker at faa fred og frelse, men det er jo umulig, haapløst. Hjerte og samvittighet fordømmer.

Har du været i den situation, eller kommer du der, da husk en ting: du er dog en for hvem Kristus er død. Du er dyrebar i mine øine, er aktet høit, og jeg elsker dig, sier Herren.

Derfor er det haap! Derfor er det vei frem.
For din naadetrone falder jeg med ydmyg
anger ned,
beder, roper og bønfalder: Herre, ha langmodighet!
Jesus kom med dine summer og min gjeld
for mig betal.
Frels min sjel fra evig kummer, led mig ind
i himlens sal.

Gaar du den vei, saa skal du bli frelst. Ti du er dog trods alt en for hvem Kristus er død. ("Evangelisten.")

Hvad er en kristen?

At vi kaldes kristne kommer ikke av at vi gjør mye, men av at vi mottar av Kristus. For hvis noen ophører at motta av Kristus, saa er han ikke en kristen. Navnet kristen kommer alene av at faa, ikke av at gjøre. Det er vel sandt at man bør gjøre gode gjerninger, hjelpe, raade og gi, men derfor er eller kaldes jeg ikke en kristen. For likesom man kaldes hvit av sin hvithet, svart av sin svarthet og stor av sin størrelse, saaledes kaldes vi ogsaa kristne av Kristus, som vi har i os, og av hvem vi faar alt godt. Kaldes jeg nu en kristen, da kaldes jeg ikke det for mine gjerninger, og derav følger at ingen blir en kristen ved sine gjernigner. Derfor er de forførere som har saaledes om gjerninger, at man ved dem kan bli en kristen. De kan vel kalde mig en faster, en beder, en pilegrim osv., men ikke en kristen. Selv om du samlet til dig baade alle dine og alle andres gjerninger, saa blir du dog ikke en kristen ved disse. Kristus er noe helt andet og langt mere end lov og menneskebud. Alle andre gjerninger kan en hedning, en jøde, en tyrk og en synder gjøre, men sikkert at fortrøste sig til Kristus er ikke mulig for nogen anden end en kristen som er oplyst av Guds ord. Har jeg det nu saaledes at jeg stoler paa Kristus og mottar av ham, saa kaldes jeg med rette en kristen. *—Martin Luther.*

Guds ord blir nytt

I disse dager oplever Guds folk i Norge at Guds ord blir nytt for dem. Midt under mørklegging og svarte skyer flommer et vell av lys over store deler av vaar bibel som før hadde lite aa si for oss — simpelthen av den grunn at vi ikke syntes vi hadde bruk for dem.

Men Guds ord er skrevet til folk i trengsel, i kamp og mørke. Det er grunnen til at mange stjerner som vi før bare skimtet svakt, nu straaler med en herlig glans. De er blitt ord til oss. De har faatt full verdi for oss.

Og samstundes som Ordet blir virkelig for oss, blir Gud større enn noen gang før. Har det vært trygt og godt aa høre ham til i livets solskinnsdager, saa er det enda bedre nu. Troen paa Gud i Jesus Kristus staar sin prøve naar det mest røiner paa. Hans fred bevarer hjerter og tanker. Han **trøster vaare saare og sorgfulle sinn.**

Stort er det ogsaa aa høre at flere i disse dager finner tilbake til faderhuset. Saa faar vi tro at Gud ogsaa virker i stormen. Maa det fremdeles være vaar bønn at hans vilje maa skje og hans rike ha mektig fremgang i vaart kjære Norge — som er blitt oss enda kjærere enn før!

(Fra et norsk bytteblad.)

Fillene var attest god nok

Det var en liten gutt som møtte den kjente dr. Barnado paa gaten i London.

"Kan doktoren hjelpe mig inn paa et av sine barnehjem?" spurte gutten. Han var fillet og fattig, og Barnado forstod at han i sannhet trengte pleie og stell.

"Ja, gutten min, jeg tenker det skal bli en raad med det. Nu kan du gaa hjem og faa noen til aa skrive en attest om hvem du er, og de forhold du lever i. Saa kom med den til mig, og vi skal se om vi kan hjelpe dig!"

Men gutten blev saa bedrøvet. "En attest? Nei, jeg vet ingen som kan skrive en attest. Mor har gaatt sin vei. Far har jeg aldri kjent. Søsken har jeg ingen av, og ikke kan jeg tenke mig noen som jeg kan be om en attest."

Øinene stod fulle av taarer. Men han saa spørrende op paa dr. Barnado og fattet haap: "Men disse fillene da? Er ikke de anbefaling nok "

Da smilte dr. Barnado vennlig og drog gutten kjærlig til sig og sa: "Jo, gutten min. Fillene er anbefaling nok. Kom med mig!"

Denne lille anekdoten leses kanskje av noen som spekulerer paa hvordan de kan bli verdig til aa møte Gud. Husk da at din fattigdom berettiger dig til aa komme til ham. Han tar imot dem som søker ham. Han har søkt ogsaa efter dig siden den stunden du forlot ham.

—"Lutheraneren."

Indremissions Møter

(Vi beklager at følgende bekjendtgjørelse desverre er meget forsinket. — Red.)

Paa indbydelse av Birch Hills Menighet er Nordre Saskatchewan Indremissions forening indbudt til at holde møter fra 22de til 24de November. Thema for Samtale blir Kol. 1: 9–14.

Foreningens Aarsmøte avholdes paa lørdag formiddag. Kom, med bøn on signing!

S. Fengstad,
D. L. Melby.

Sjøguttenes Jul

Dersom der skal bli en gledelig jul for vaare kjere sjømenn denne jul, maa vennerne av Sjømannsmisjonen ikke glemme aa senne oss en penggave og om mulig ogsaa en eller flere julegaver. Kjere dere, som kan feire julen hjemme blandt kjere og kjendte, glem ikke alle disse kjekke sjøgutter som maa feire julen langt, langt borte fra hjemmets arne.

"Og I, der sitter der hjemme med adgang
til rike veld,
som tonerne kan fornemme fra taarnet ved
gry og kvell.
Som overflødig kan nyte, hvad vinnes paa
kirkevei,
naar kirkeklokkene lyde, o glem de sjømenn ei."

Tiderne fortiden er jo uhyre vanskelige. Ingen forbinnelse med hjemlannet. Sjømannsmisjonen maa derfor serlig iaar gjøre alt som staar i dens makt for aa ta hjemmets plats. Vi ville saa gjerne naa alle sjøgutter med en julegave. Ifjor utdelte misjonen 1045 julegaver. Vi trenger mange iaar, da vi som forhollene nu er ikke vil faa noen julegaver fra de skandinaviske lanne.

Jeg vet at kravene i vaar tid er baade mange og store. Trots dette er det med frimodighet jeg igjen henvenner mig til alle sjømannsmisjonens mange og trofaste venner med bøn om hjelp for vaar kjere Sjømannsmisjon. Jeg vet denne gren av vaart misjonsarbeide har mange venner blandt vaart folk. De elsker den, de arbeider for den, de ber for den og de ofrer for den. Hadde det ikke vert for alle disse trofaste venner, hadde vaar sjømannsmisjon ikke kunnet utrette hvad den har **gjort i disse mange aar. Nest Gud skyl-**

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. C. S. Lystig, Editor, 10923—94th Street, Edmonton, Alta.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef B. Haave, Phone 98 704 Luther Seminary, Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by THE CHRISTIAN PRESS, LIMITED Winnipeg, Man.

ler vi disse kjere venner en dypfølt takk. Gud signe eder alle.

Det kunne kanskje vere av interesse for sjømannsmisjonens venner aa nevne at vaar sjømannsmisjon nylig feiret 50 aars jubileum. Vi hadde i den anledning en vakker fest. Gud har rikelig velsignet sjømannsmisjonen i disse mange aar. Tillat mig derfor aa be alle misjonens venner aa huske paa misjonen med en "Jubileums gave," Det trenges saa saare just nu.

"Gi. Aa gi. Dit døde gull,
sett det ut for evigheten.
Naar du smuldrer under mull,
gagner det ei mer her neden.
Det du ga, tilbake kommer,
med sin frukt i lysets sommer.

Gi. Aa gi. Se sjelenød,
rundt paa arme jorderike.
Efter livets himmelbrød
millioner sjele skrike.
Op med hjertet. Op med haanden:
Redd din bror fra sjelevaanden."

Paa forhaand vil jeg faa si vennerne et hjertelig takk. Gud signe dig. Gavene bedes sendt til sjømannspresten, Dr. A. H. Thorsen, 9 Mission Street, San Francisco, California.

Paa Den Skandinavisk Lutherske Sjømannsmisjons vegne,

A. H. Thorsen, sjømannsprest.

Hendricks-Berg Minde-Ford

Nu er Bibelskolen i Outlook igang igjen. Det rapporteres at søkningen er god ahere de ved begyndelsen. Gud skal ha tak for det.

Vi takker Gud for vore lærere som har tat sig av arbeidet ved skolen. De trenger megen forbøn. Ja, opmuntring ogsaa.

Nu vil vi sige lit om "Minde-fondet." Det var en pregtig tanke at mindes de to Henricks og Berg som gjorde saa meget for skolen. Bed til Gud om dette; og naar Han minder eder om at sende gaver til Bibelskolen, saa gjør det uten ophold. Det vilde vere velsignet om tusind dollars eller mer kunde komme ind til dette fond som mindekrans; og da gjort brukbar for Guds sak ved Bibelskolen.

Venner, la os alle vere med i bøn, bøn om Guds rike velsignelse over vor bibelskole. Bed Gud sende elever, og bed at Han sender det som trenges arbeidet.

Broderligt,

G. J. Ostrem.

Fra en tur til Canada

S. H. Njaa

(Fortsat.)

Det var mandag den 12te oktober 1903 at jeg første gang stanset av i Saskatoon. Jeg fik ikke opspurt noen norske der, men vest fra byen 20—30 mil var der den gang norske settlementer, men det var alt saa nyt, at det var vanskeligt at faa ordne noe menighetsarbeide. Jeg fik noen til at kjøre mig rundt, og det lykkedes at faa navnene paa ganske mange. H. C. Holm hadde været i et av disse strøk tidligere og gjort begyndelsen til menighet ved Langham. Der har de nu en vakker kirke med prestebolig ute paa landet. Det var her at pastor J. O. Thvedt virket til han nu sidste sommer paa grund av sykdom maatte slutte og straks derefter avgik ved døden ved Langdon, N. Dak., hvor han hadde tenkt at opholde sig en tid for at hvile.

Der var ogsaa et andet sted langt syd fra nevnte menighet, hvor jeg den gang fandt ca. 18 familier og enkeltpersoner. Jeg har endnu navnene paa disse, men jeg vet ikke hvorledes det gik meg menighetsdannelse og om der er noe arbeide av vort samfund. Det var en Mr. Anderson syd for Langham, der kjørte mig dit. Vi maatte gjøre en lang omvei østover for at komme ind paa den vei der gik fra Saskatoon ut til dette settlement, som den gang kaldtes Minnesotasettlementet. Jeg blev sat igjen hos en nybygger ved navn Marius Johnson. De holdt paa at bygge sig torvstald og kona var like saa flink som manden. Jeg fik laane en hest av ham og saa reiste jeg rundt hvor jeg saa en torvhytte og indbød til gudstjeneste den neste dag hos en av farmerne der hadde det bedste hus. Det var ikke mange der kom ut, til de hadde det alle saa travelt med at faa sine torvhytter istand for vinteren. Desuten la jeg merke til at det var smaat med mat hos folk. Den familie jeg stanset hos i to netter hadde intet andet end hvetemel i huset og melk, men kona fik det noksaa godt til, ti om morgenen var det pandekake og om middagen var det grøt og brød og om kvelden var det brød og grøt igjen, saa det var ikke saa liten avveksling. Imidlertid maatte jeg være tilbake til et settlement ved Langham søndag den 18de oktober, da jeg skulde preke hos Iver Sukke. Min gode ven Marius Johnson skulde være skydskar. Hans heste var yderst daarlig skikket til at ta paa en langtur og saa besluttet vi at vi skulde gjøre veien saa kort som mulig.

Imellem disse to settlementer laa der en bred fandryg ca. 20 mil med skog og brusk og der fandets ikke vei. Vi bestemte os til at kjøre ret nord og saa vilde vi jo en gang komme frem til folk. Inde i disse sandrygger var der mange slags vilde dyr, der blev skremt og løp til alle sider. Vi kroget os frem, og ganske riktig kom vi frem til en av de norske settlere, og neste dag hadde vi vor gudstjeneste hos Sukke, fik ordne lidt med menighetsarbeidet, og saa bar det igjen ind til Saskatoon for at gaa nordover til Prince Albert og omliggende strøk.

Det var pastor Hungness der blev den første prest der vest og jeg besøkte ham, og flere gange har jeg været utover disse vidder, men der syd hvor Marius Johnson bor har jeg aldrig været siden. Det skulde ha været en glede endnu en gang at besøkt disse settlementer og menigheter.

Saskatoon er en meget vakker by, og allerede i nybyggerdagene hadde vi øinene aapne for at det med tiden vilde bli et centralt sted for vor kirke, men vi ante ikke den gang, at vi her skulde faa vort teologiske seminar.

Vi sa farvel til Laviks og saa satte vi kursen mot Birch Hills, vort egentlige bestemmelsessted. Den rute vi tok førte os gjennem et vakkert landskap med veldige hveteakre, der stod skaarne og ferdige for treskemaskinen. Der var flere nationer der hadde sat sig ned paa dette strøk, og av husene kunde vi omtrent bedømme om det var tyskere, franske eller dukoboere. Da vi kom ind i det norske settlement var vi paa kjendt grund og det var en glede at se de vakre farme med gode huse og kirken i midten av dette settlement. Vi kjørte nemlig igjennem Saron menighet sydvest fra Birch Hills, men da de nu har faat en ny by der med postoffice, saa kalder man det nu for Hagen efter en av de første norske settlere i dette strøk.

Nu var vi inde i centrummet av de norske settlementer, der strekker sig øst til Melfort, Star City, Tisdale og Crooket River og i vest til Prince Albert, Shellbrook og Park Side. Det er en strekning paa rundt et par hundrede mil. Det er opsaa her at man finder noe av det bedste farmland i Canada. Den første der lot folk utenfra faa rede paa dette veldige strøk var Kristian Boe. Han og nogle andre hadde fundet veien ind her og Boe, der var pennefør, begyndte at skrive om landet i blade baade i Norge saavel som i staterne. En veldig emigrantstrøm begyndte, og da den eneste jernbane der førte ind til dette strøk hadde sit endepunkt i Prince Albert blev denne by centrummet for emigrationen baade i øst og vest.

Desuten var der to store sagmøller i Prince Albert, og det kom vel med for mange av emigranterne, især dem der kom fra Norge. De fleste av dem hadde kun sine kufferter med sig og i mange tilfelder aldeles blottet for penge. De fik straks arbeide i skogen eller paa møllen, og saa om en stund fik de sig en homestead, og saa gik det frem og tilbake til de var istand til at ofre al sin tid paa farmen. Det gik smaat for mange, men det gik sikkert, og flere av disse er blandt de bedst stillede nu i disse settlementer.

Det var interessant at være med i den tid. Mange av landsøkerne kom til presten og spurte om raad, hvor de kunde finde sig land, hvor der var lutherske menigheter. Saaledes kunde jeg ha baade en og to med mig naar jeg tok ut paa min rundtur i settlementerne. Jeg kunde da oplyse at jeg hadde med mig et par mænd der søkte efter et stykke land, og da var der nesten altid noen der var villig at ta dem rundt og saaledes fik vi samle de norske i noksaa store kolonier, og det blev mulig at faa menighetsarbeide igang.

Det var svært hyggeligt at reise rundt iblandt disse nybyggere, og for hvert aar kunde man se store forandringer baade hvad hus og akre angik. Folk var svært gjestfrie og det var aldrig spørsmaal om rum for natten. Om der kun var en seng i huset skulde presten ha den, og hvis der ingen var, da skulde presten ha den bedste plads paa gulvet. Det var ikke netop altid at jeg fik den bedste plads efter mit syn. Sent en kveld kom jeg ind til en farmer mellem Kinistino og Melfort. Jo, der var plads baade for mig og hestene, men da jeg kom ind i jordkjelderen saa jeg hverken seng eller noe andet. Der var en kokeovn og et lite bord, og det var omtrent det hele. Jeg undredes paa hvorledes dette skulde gaa, ti det var senhøstes og ganske koldt. Jo, en madras der laa sammenrullet i det ene hjørne blev rullet ut. Den var fror familien. Utenfor huset laa en anden gammel madras. Den blev baaret ind. Den var for mig, men da det eneste sted for denne var like foran indgangsdøren saa blev jeg liggende der og en kold vindguft holdt mig selskap hele natten, men jeg foretrak dette selskap for mange andre selskapskamerater jeg har gjort bekjendtskap med paa mine reiser.

Fra Bulyea, Sask.

En hyggelig fest blev for en tid siden avholdt i Norrøna menighets kirke, som betjenes av Pastor H. L. Usness. Femten barn hadde da fuldendt en maaneds religionsskole. Festen bød paa et rikholdigt program med baade taler og sang.

* * *

Der tales meget om vort kirkeblad Hyrden og den norske avdeling. Det er naturlig at de gamle som har fulgt med i kirkearbeidet i de sidste 45–50 aar ønsker at de to første sider vedblir at vere norsk. Tidligere blev jo det norske sprog benyttet for al forkyndelse saavelsom skrivning i vore kirkeblade.

Vil faa rette en takk til Pastor Marken for alle de søndagsbetragtninger han har sendt til bladet.

Presterne i Kanada distriktet burde samle sig om Hyrden, faa den ind i alles hjem rundt om i menigheterne. Her er nok av norske lutheranere i Kanada til at gjøre Hyrden til et ukeblad.

* * *

En sørgelig tildragelse fandt sted den 26de september da vor een Hans Uldrick Evenson blev paakjørt i sin bil av et C.P.R. passagertog paa en overgang en halb mils vei fra sit hjem. Han døde paa stedet.

Mr. Evenson var født ved Trondheims kanteen i Norge 79 aar siden, og kom med sin hustru og to sønner til La Grosse, Wisconsin, senere til Crookston, Minnesota. I mars, 1906, flyttet han med hustru og tre sønner til sit "homestead" tre mil nordvest fra Earl Grey, hvor han siden hadde sit hjem.

Begravelsen blev hold paa søndag den 29de September. Stedets prest, Pastor Urness, forrettet i hjemmet og i Lunner menighets kirke hvor familien har sin gravplads. Seks av Mr. Evensons sønnesønner bar sin bedstefar med sorg til graven.

Hustru og ældste søn er døde forut.

"Lær os at telle vore dage, at vi kan faa visdom i hjertet." Salme 90: 12.

—*A. J. Flotre.*

Fra Moose Jaw, Sask.

Pastor V. Jensen og frue, fra Mentor, Minnesota, kom til Moose Jaw den 11te oktober for at opta arbeidet i Central lutherske Kirke. Pastor Jensen indsattes i embedet paa søndag den 20de oktober av formannen for Den Norsk-lutherske Kirke i Kanada, Dr. Iver Iversen av Saskatoon. Central Lutherske Kirke ønsker pastor Jenseen og frue hjertelig velkommen, og ber om Guds rike velsignelse over arbeidet.

—*Borghild Askilsrud.*

Fra Fosterton, Sask.

Søndag den 27de oktober var en stor høitidsdag for St. John's menighet i pastor K. Knutson's kald. Kirken var fyldt til trengsel. Det var nemlig gudstjeneste med konfirmasjon av de følgende unge som gjentok sit daabsløfte: Lyle Nygaard, Rudolf Thoreson, Clarence Hendrickson, Emil Ellingson, Lloyd Dahl, Oriole Nygaard, Lois Johnson, Yuonne Tønsaker, Ruth Camphaug, Opal Camphaug, Ssther Dahl, Ida

Pastor Knutson gav en god forklaring av Ellingson, Margit Braathen, og Lyla Dahl. hvad daap og konfirmasjon betyr for os syndige mennesker. Maa Herren hjelpe de unge at bevare ordet i sit hjerte, og maatte vi alle ta vort daabsløfte alvorlig, ikke bare paa konfirmasjonsdagen men til hver dag saalenge livet varer.

—*H. Dahl.*

Den Rette Bruk av Velsignelser

Vi taler ret som det er om hvor godt vi har det, især naar vi har lest om at hospitaler og gamlehjem blir bombarderet i Kina, England og andre lande hvor krigen raser. Tenk om en bombe skulde falde og knuse alt og syke og døende skulde ligge begravet i ruinerne. Ja det vilde være fryg-teligt bare at være utsat for at noe slikt kunde ske, men enda værre om det virkelig skedde. Ja, hvorfor skal vi ha det saa meget bedre end saa mange andre i denne verden? Det er Guds godhet mot os og der staar et sted at Guds godhet skulde lede os til omvendelse. Det burde virkelig drive os nær til ham som har været saa god. Vi burde gaa like hen til ham som Peter da han fik se Guds godhet. Han løp hen til Jesus og sa: Gaa bort fra mig ti jeg er en syndig mand. Vi vet imidlertid at Jesus ikke gik bort fra Peter, men han kaldte ham til at bli en sjelevinder. Tenk om vi nu, baade gamle og unge, syke og friske, vilde huske paa Guds godhet og gaa til ham og bekjende vor synd, da skulde vi faa opleve underlige ting. Det skulde bli tak og atter tak. Vor tak skulde vise sig i vort liv og i vore gjerninger. Vi skulde faa mer hjertelag for Guds sak. Det skulde bli lettere at være med at gi til det store arbeide Gud har i denne onde og syndige verden.

Redaktør Njaa i "Northwood Emissæren."

Russeliternes og Adventisternes Bøker

Det er slet ikke noen mangel paa religiøst læsestof i vore dage. Det er ialfald ikke vanskelig at faa fat i det som skal vere kristelige bøker og smaaskrifter. Adventisterne og russeliterne sørger nok for at deres bøker blir utbredt, og det uten persons anseelse. Det hører nok med til dommen over vor tid at Gud tillater saadanne "kraftige vildfarelser" at bli saa almindelige iblandt os. Mange av dem som har saadanne bøker vet ikke selv at russeliternes og adventisternes sjælegift er kommet ind i deres hjem. Naar du har læst dette, da se efter i bokhyllen om der er noen bøker utgit av "Watch Tower Tract Society." Har man bøker fra det trykkeriet, da kan man vere sikker paa at man har ekte russelitsaker. Det er nok med navnet "Jehovah's Witnesses" de kaller sig nu, men det er bare et av de mange navn som denne sekt har brukt. Det er kun en fortsettelse av den fordervende lerdom som Russel begyndte og som Rutherford har fortsat med.

Men hvorledes kan man vite om man har adventist bøker? Se bare efter i registeren hvad de har om Sabbaten, eller se om de kommer fra "Pacific Press Publishing Association," eller "Watchman Press." Finner du saadanne bøker i bokskapet, da kast dem uten videre i ilden og red dig selv og dine kjære fra saadan giftig sjæleføde.

—*J. B. Stolee.*

HYRDEN ORDER BLANK

(Clip out and mail to Mr. Josef B. Haave, Luther Seminary, Saskatoon, Sask.)

Date ....

Dear Mr. Haave:-

Enclosed please find $.............. in payment of my own (new, old) subscription for .... years.

....
(Name)

....
(Address)

The above stated amount also covers a gift subscription for .... years to:

M ....
(Name)

....
(Address)

P. S.—We shall be pleased to send, at no extra cost to you, a neat greeting card to the beneficiary of your gift subscription, stating who is responsible for the present. If you wish us to do so, check here ....

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

The SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in November, 1940

From the President's Desk.

Our Budget, the Centennial Ingathering, and Present Restrictions

Last April the treasurer of our Church, Rev. H. O. Shurson, obtained a permit from the Foreign Exchange Control Board at Ottawa which sanctions the method we have hitherto followed when sending contributions to our Church. But in spite of this many people experience difficulties when sending in money for the budget or for the Centennial. I have therefore asked the editor of the Shepherd to print the letter of April 4, 1940, from the Foreign Exchange Board together with the treasurer's instruction to pastors of April 11. Keep them and show them to bank or post office clerks who may endeavor to cause obstruction.

You will note from these that it is perfectly legal to send a domestic postal money order addressed to H. O. Shurson, Winnipeg, (not Minneapolis, of course). It is also permissible to send such money orders, bank drafts, personal checks, cash to the treasurer's office, 425 4th St., So., Minneapolis, to be recorded and then deposited in Winnipeg, as we have done hitherto. It has to be done this way in order to insure proper credit.

Again you will note that our account in Winnipeg is by the Foreign Exchange Control Board regarded as a resident account. This means that money contributed to the work of our Church needs not be sent in U. S. funds as people are sometimes told. Such money should be sent in Canadian funds. It also means that no permit is needed from a bank, and that the rule limiting the amount that can be sent out of the country each month does not apply to such contributions, as they are purely domestic transactions.

Oct. 11, 1940. —Iver Iversen.

* * *

COPY

Foreign Exchange Control Board

Ottawa, April 4, 1940.

The Norwegian Lutheran Church of America,
425 South Fourth Street,
Minneapolis, Minnesota.

Attention: H. O. Shurson, Esp., Treasurer.

Dear Sir,

We acknowledge your letter of the 29th ultimo enclosing a Canadian dollar Subscription Account Return duly completed by you on behalf of the Norwegian Lutheran Church of America.

We note that no withdrawals to the United States will be made from your account with the Canadian Bank of Commerce at Winnipeg, Manitoba. Consequently, it will never be necessary for you to complete applications on Forms F or G. As stated in our previous letter to you, your account with the above bank is being considered a resident account for the purposes of this Board.

We are writing to the Post Office Department requesting them to add your name to the list of persons in the United States to whom has been extended the privilege of receiving Canadian Post office Money Orders payable at a point in Canada for recording purposes on condition that the same are returned for deposit in a bank account in Canada. You should encounter no further difficulties in connection with receiving such Money Orders.

We are forwarding a copy of this letter to your bank, the Canadian Bank of Commerce at Winnipeg, Manitoba.

If we can be of further assistance to you do not hesitate to write us again.

Yours truly,
(L. A. Wilmot)
General Section.

WE ARE GROWING

District	Souls 1938	Souls 1939	Increase	Decrease	Confirmed 1938	Confirmed 1939	Increase	Decrease	Numb. of congreg. not reptg.
Eastern	132,560	138,380	5820		91,644	96,633	4989		30
N. Minn.	70,427	74,612	4185		47,374	51,288	3914		34
S. Minn.	108,230	108,122		108	73,976	76,331	2355		20
Iowa	48,661	51,890	3229		32,303	34,203	1900		6
S. Dak.	50,966	52,503	1537		34,474	36,307	1833		31
N. Dak.	71,025	73,440	2415		46,315	43,386	2071		57
R. Mt.	16,612	17,539	927		11,424	11,766	342		10
Pacific	18,966	19,587	621		13,793	14,759	966		17
Canada	10,930	11,950	1020		6,891	7,406	515		40
Grand Total	528,377	548,023	19,646		358,194	377,079	18,885		245

Again we are happy to report an increase in number of souls and confirmed members in our church. The 245 congregations not reporting is a decrease of 50 over 1938. However if these 245 congregations had reported we would have had a more accurate report of our membership. Let us make 1941 a banner year and have *every report from every pastor and congregation* in the hands of the General Secretary by February first. Only then will we know the strength of our church. Let us go forward also in the matter of reports!

A. J. BERGSAKER,
General Secretary.

1941 BUDGET INGATHERING

October 31, 1940.

District	*Amount Raised*	*Apportionment*	*Balance to be Raised*	*% Raised*
Eastern	$123,641.49	$259,290.00	$135,648.51	47.7
No. Minn.	55,820.37	104,520.00	48,699.63	53.4
So. Minn.	113,586.04	266,325.00	152.738.96	42.6
Iowa	60,220.30	131,655.00	71,434.70	45.7
So. Dak.	49,627.17	99,495.00	49,867.83	49.8
No. Dak.	37,589.17	96,480.00	58,890.83	39.0
Rocky Mountain	10,018.24	12,060.00	2,041.76	83.1
Pacific	13,213.24	26,130.00	12,916.76	50.6
Canada	4,933.21	9,045.00	4,111.79	54.5
No Dist.	1,246.31			
Luth. Stud. Union	600.00			
Luth. Students	389.40			
BY FUNDS				
Education	102,560.40	277,763.81	175,203.41	36.9
Home Missions	115,298.96	227,261.31	111,962.35	50.7
For. Missions	134,334.37	267,663.32	133,328.95	50.2
Charities	62,361.09	151,507.54	89,146.45	41.2
Pensions	29,484.37	80,804.02	51,319.65	36.5
General Fund	26,845.75			
	$470,884.94	$1,005,000.00	$534,115.06	46.9%

The church had the following experience: "For years, like many other congregations, we used to postpone the ingathering for the missions of the Church until the latter part of the year and never seemed able to send in the allotted amount. This practice was discontinued and the apportionment was remitted regularly the first part of every month. This simple rule of monthly payments on the apportionment resulted in paying the apportionment not only in full but in excess each year."

As less than three months remain of this fiscal year and as time is fast passing on, an intensified effort for the 1940 budget ingathering is necessary on the part of all that are still short, especially those that are far short.

On October 31st, only $470,884.94 or 46.9% of the amount needed had come in.

—B.

* * *

COPY

The Norwegian Lutheran Church of America
425 South Fourth Street
Minneapolis, Minnesota.

April 11, 1940.

To the Pastors of Canada District:

Under date of December 18, 1939, we notified you that the Canadian Post Office Money Orders payable in Canada would not be paid if sent out of Canada.

We now have the following information from the Foreign Exchange Control Board of Canada:

"We are writing to the Post Office Department requesting them to add your name to the list of persons in the United States to whom has been extended the privilege of receiving Canadian Post Office Money Orders payable at a point in Canada for recording purposes on condition that the same are returned for deposit in a bank account in Canada. You should encounter no further difficulties in connection with receiving such Money Orders."

Remittances may now be forwarded either by Canadian Post Office Money Orders, Bank Drafts, personal checks, or currency by registered mail.

Kindly make this announcement in all your congregations in order that any and all persons sending remittances to this office may know that they may now also remit by Canadian Post Office Money Orders payable in Canada.

Yours very sincerely,
H. O. Shurson, Treasurer.

Financial Statement
3rd Quarter 1940.

Balance on hand July 2/40 .... 132.74

Income:

Gifts		7.00
Subscriptions		102.20
		$241.94
Expenditures:		
Printing	138.86	
Editors Exp.	5.05	
Renewal Exp.	.90	
Banking Exp.	.18	
Stamps	2.30	
Duty on Cut	.45	
		$147.74
Balance on hand Sept. 30		$94.20

Josef B. Haave,
Business Manager.

The Every Member Canvass

Our Church has repeatedly recommended November of each year as **Church Loyalty Month** and has stressed the vital importance of the Every Member Canvass and the weekly giving. It is our hope that every congregation in our Church will follow this recommendation.

The Every Member Canvass demands thorough preparation and training. It needs follow-up work.

SUGGESTIONS FOR THE CANVASS

1. Construction of the Congregational Program and the Church Budgets.
2. Educational Program of the Congregation.
3. Training the Canvassers.
4. Conducting the Canvass.
5. While in the Home.

Literature on the Every Member Canvass and Weekly Giving can be secured from the Stewardship Department gratis on request. —B.

Announcement

The Columbia Lutheran Mission for South America will hold a rally at 2 P.M. November 22nd at the Fredheim Lutheran Church, (Augustand synod). This church is located 10 m. north of Camrose or 3 miles east of Armena, Alta. This will be the first rally for this mission. All interested should try and be there. It will be part of the special evangelistic meetings at Scandia Lutheran Church at Armena, where Rev. S. J. Rude is pastor. The meetings in Scandia begins on Nov. 21st at 2 P.M. and contiinue over Sunday Nov. 24th.

S. J. Rude, Secretary.

Saskatchewan Lutheran Bible Institute Reopens

October 15 marked the opening of a second year of school at the Saskatchewan Lutheran Bible Institute in Outlook, Sask. Impressive opening services were conducted, with Dean G. O. Evenson presiding. Several visiting pastors were present, besides students and local friends. A year ago there were but eight students present at the opening of the school; this year there were twenty. By the end of the first week there were 28 students enrolled, and it was certain that by the end of the month there would be thirty-five or more. Thus we see how God is continuing to bless

Dr. Iversen, district president, was abundantly this venture in faith. present and installed Rev. G. O. Evenson as permanent Dean of the school. He spoke briefly on John 20:19-23, and addressed the words of Acts 10: 33 to Pastor Evenson as he installed him. Dr. Iversen stressed the fact that the Holy Spirit is the necessary equipment for doing the work of God. He not only works repentance and faith, but equips us for work in the Kingdom. And it is important that all workers in God's Kingdom be trained; the whole body of the Lord, Hii Church, should be trained if His work is to be done efficiently. That is why the work of uor Bible schools is so important. Dr. Iversen also reminded us of how the Bible school board had, a year ago, been unsuccessful in all its attempts to secure a permanent dean for the school. But through that apparent failure the Lord had accomplished His purpose, and gave us the right man for the positioni in the person of Rev. Evenson; to Him be the glory.

Rev. Evenson responded with the words of John 15:7, and emphasized this fact, that you "let the Word abide in you, and you pray with power." The other teacher at the Bible Institute is Miss Gurholt, who was at the school last year also. She too spoke a few words of greeting at the opening program.

Others who appeared on this program were Mr. Frostad, who spoke on behalf of the local congregation, and Rev. Lerseth, who spoke on behalf of the Bible school board. There was a vocal duet by Alma and Ada Nelson, and a violin solo by Harold Melby, students at the school.

—J. T. Dahle

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. George Hendrickson, Editor — Tofield, Alta.

A Dear Guest Retruns Home

Dr. Peng Fu Delivers Farewell Message over Station WCAL

I appreciate the opportunity to say a few words of farewell to you at this time. During the time I have been in this country I have had many wonderful experiences. You have all been so kind to me. There are many happy memories to carry back to China.

I have seen many evidences of your love for China. Many were moved to tears when hearing about the conditions there. When I return, I shall tell my people; it will be a source of encouragement to them.

On behalf of the Lutheran Church in China I want to thank the Mothe-Church, and give you as my farewell message John 4:35, "Lift up your eyes and look on the fields, that they are white already unto harvest."

As we look out on the world today and see the conditions as they are—and each day seems worse than the previous one—we as believers in Christ should more and more feel the need of saving souls. There is no other solution for all the trouble throughcut the entire world than to lift up the cross of Christ. I plead with you to lift up your eyes and behold China where the fields are white unto harvest, and where there is much suffering.

On behalf of the government of China, I wish to express thanks for all you have done to relieve the suffering of my people. You have sent money and clothing. This shows that you love China and her people. To us who are His followers comes the challenge to bring Christ to the people.

Many have asked me what I shall tell my people when I return. They ask, "Will you tell about all the bad things you have seen in America?" My reply is that as a minister of the Gospel I shall tell my people about the work of Christ—only that which will honor and glorify God.

We have long prayed God to open the door for mission work in China. Now it is wide open, and we must do all in our power to make use of the opportunity to make Christ known to the people. When Christ tells us the fields are white unto harvest, we ought to go out and reap; we ought to put forth more effort than ever before.

I thank you all for what you have done for me.

P. S.

The above represents a condensed summary of the address. Dr. Peng Fu sailed for China, November 8th, together with Rev. Talbert Ronning, Rev. K. N. Tvedt, and Rev. Albert Anderson.

Pray for them and for their families who will remain in the U. S. A.

A Call to Arms!

How many of you read Dr. Iverson's appeal fo the cause of temperance in Canada, in the first September issue? How many of you women, wives, mothers, daughters, W. M. F.'ers, and L. D. R. members did anything more about it? If you don't mind a kind reminder, will you endeavor to do something now? You know, we have a very bad habit of "sleeping on the job" when something is agitated which does concern us directly. But we must all admit this does concern us, very directly too, because Canada after all is our country, and shall we not really pitch in and make it a better place in which to live?

Much has been said about the terrible condition caused by intemperance in the States. But we have nothing to brag about either, for surely and slowly the same tings are coming to pass here before cur very eyes. Only during this last year we have heard unbelievable things of young folks within our own Lutheran churches, things that have shocked us deeply. Is it not time then to wake up? In the next disreputable case our own son or daughter may be involved.

Christian parents and workers: let us heed this call to arms from our church! We can and must do something. I want to make a personal appeal to each Ladies Aid to lose no time in taking up a petition within the aid and the community, and have the same forwarded to the Prime Minister without delay. Our church must not be the only one from which he does not hear plenty. —M. H.

A Special Appeal

Mothers, Wives, and Friends of our Soldiers!

We are appealing to you. We are sure that as you think of the fine young men who have enlisted in service to His Majesty, King George, for this terrible warfare in which we are engaged, your hearts ache to see in practically every town and city where they are stationed the open Government Liquor stores, with all their allurements to entice our men to drink.

We are all praying for our men in the Army and Navy — but is there not something more that we can do? Will you not, each one, write a personal appeal to our Prime Minister imploring him and his cabinet to take under their advisement the desirability of the prohibition of the manufacture, sale, and all traffic in intoxicating liquors for beverage purposes? The Holy Scripture says, "If I regard iniquity in my heart, God will not hear me." Let us do our part in an earnest endeavor to put away this iniquity from our midst, that our prayers be not hindered.

—"Canadian White Ribbon Tidings."

W.M.F. and L.D.R. Convention, Edmonton Circuit

The Women's Missionary Federation and The Lutheran Daughters of the Reformation of the Edmonton circuit presented a joint program on Saturday evening, October 26, at the Central Lutheran Church in Edmonton. Mrs. O. Likness of Irma spoke briefly on the work of the L.D.R., and Mrs. G. Loken presented a very interesting and profitable paper on Luther and his work as reformer. The audience appreciated the special numbers in song: A solo, "Flee as a Bird," by Miss Geneva Grue; a duet, "God's Guilding Hand," by Mrs. Sand and Mrs. Grue, and a solo "It was for Me," by Mrs. Shaw; and a duet by Mrs. Ronneseth and Mrs. Olson. A recitation by Miss Irene Rude challenged us to be loyal to the Reformation Church. The circuit president, Mrs. P. B. Bjornson of Tofield, presided and presented several challenging thoughts to the workers in the W.M.F. to support the L.D.R. which serves as a training school for future W.M.F. workers. The offering lifted was divided among the W.M.F. and L.D.R. of the circuit. Rev. A. M. Vinge closed with the Benediction.

—C. B. S.

From Hazlet, Sask.

The Bethany Ladies Aid had their annual supper and sale on Oct. 4. The church was filled to capacity. Over four hundred people attended the supper. The sale was also a great success.

On Sunday, October 6, we had the pleasure of hearing Rev. Evenson, the Dean of the Outlook Bible School. Rev. Evenson was travelling in the interest of the Outlook Bible School. A collection for the school was taken.

Wednesday, October 9, the Scandia Ladies Aid served a splendid supper which was well attended. The sale, following the supper was successfully and ably conducted by Mr. Horvey.

The Luther League held their annual convention at Bethany church starting October 17, and continuing through Friday, Saturday and Sunday. Pastors present were Rev. Marken from Swift Current, Rev. Jothen from Frontier, Rev. Bergsagel from Kyle and Rev. Tveit from Admiral.

The Bethany Luther League gave a banquet on Friday evening in honor of the visitors. On Saturday the quartet from the Seminary in Saskatoon put on a very interesting program after supper. Sunday evening a massed choir directed by Mr. Geo. Gilberston of Frontier gave several numbers. The convention was well attended and we all enjoyed the getting together and the meeting of new and old friends. —P. H.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Editor, Rev. G. O. Evenson, Outlook, Sask.

A Warning From Christ

"If a man abide not in me, he is cast forth as a branch, and is withered; and they gather them, and cast them into the fire, and they are burned." (John 15:6).

This is a verse of solemn warning. In it Christ clearly denies the teaching, "Once saved, always saved." Remember that He is speaking of branches on the vine, those who by faith have been united to the Savior. But if one does not remain in that relationship, if he no longer abides in Christ, then what?

He is cast forth as a branch.
He is withered.
He is cast into the fire.
He is burned.

This is in no sense a description of a saved person. You say that 1 Cor. 3:15 speaks of one being saved as by fire. But there the description is of one who though building poorly, has built on the foundatioin, Jesus Christ. Such a person is not separated from Christ.

But in John 15:6 Christ speaks of those who are entirely separated from Him. And these have once been branches on the vine.

This solemn warning of Jesus should make us cry each day, "God, be merciful to me a sinner." For he who knows he is a sinner, and who casts himself on the mercy of God in Christ, is abiding in Him.

Youth Faith in Action

A few issues ago mention was made of a friend who is teaching in a district in which there was no Sunday School. My reply to the letter giving this information was a challenge to take up the work. Now there is a Sunday School there. Mention is made of this not to call attention to the challenge given, but to the fact that the opportunity to do work in God's kingdom is not being neglected in this particular instance.

Much work is not being done simply because we do not see the opportunities that lie around us. This is bad enough. But is it not far worse that we fail to make use of the opportunities that we do see?

Young people, pray the Lord to open your eyes to see opportunities to serve Him. There always has been need for workers in His kingdom. It is certain that the need is no less now. Our district president stated in his message at the opening service of the Saskatchewan Lutheran Bible Institute's fall term that circumstances are compelling our Canadian Lutheran Church more and more to stand on its own feet.

This implies first of all a greater dependence on God. It is in Him that strengthens us that we will be able to do all things He gives us to do.

But it implies also that there must be on our part a greater consecration to Christ. Youth aflame with lust for the pleasures of sin is the common tragedy of today. Youth aflame with love for the service of Christ and the salvation of fellow-men is the great need of today.

Oh youth, rally around the banner of the cross. Don't you get tired of doing nothing except just trying to amuse yourselves? Doesn't the call of the Lord of Lords to His service thrill you? Won't you as penitent sinners answer, "Here am I, send me?"

Test Yourself in Y.P.L.L. Work

1. What is "The Leaguer's Om Magazine?"
2. Give the name of the President of the Y.P.L.L. of the Canada District.
3. What Bible verse contains six clauses in which the first three words of each are the same?
4. Write the present name of a Canadian school teacher who developed the Every Member Plan.
5. Where have the last seven District Y.P.L.L. conventions been held?
6. Which member of a program team encourages the use of a prayer list amongst the members?

Send your answers to me and I will give a portion of Scripture to each one sending correct answers. Names and answers will be printed in Hyrden.

Rules: Help may be gotten from anyone or anywhere in securing the right answers. (I believe that if you sent along a renewal to Hyrden I'd even give you some help myself by return mail.)

—Josef B. Haave.

News Notes and Comments

It was necessary to add the word "Comments" to the above heading because not one single item of news has come from even one Luther League in the district during the past month. Perhaps it is a mistake to have this column. I still dare to believe, though, that our Leagues are doing things worthy of being reported in this department.

A this writing there are 28 students now enrolled at S.L.B.I., with at least seven more coming by the end of the month (October). God has answered the prayers for students We know that He will answer the prayer that rich blessings will be experienced by those who are in attendance. We trust that soon we shall hear of a fine attendance at C. L. B. I. Pray for our Bible Schools.

Selected Quotations

"Christianity without atoning blood, is a Christianity without mercy for the sinner, without settled peace for the conscience, without genuine forgiveness, without justification, without cleansing, without boldness in approaching God, without power. It is not Christianity but the devil's own counterfeit." —Torrey.

"You know how often Christ, and His apostles in their Epistles, speak of hearing and not doing. If you accustom yourself to study the Bible without an earnest and very definite purpose to obey, you are getting hardened in disobedience."

—Murray.

"A Christian is not a person who commits no sin, but a person to whom not one sin is imputed." —Luther.

"The Church is not a Savior, but the company of those who have found a Savior." —Niebuhr.

"True living faith, which the Holy Spirit pours into the heart, cannot be inactive." —Luther.

"Certain it is, therefore, that when a person begins to believe, temptation and persecutions will be sure closely to follow him; and if this does not occur, it is a sign his faith is not true and he has not rightly apprehended the Gospel." —Luther.

"Faith cannot remainquiet, for it desires to benefit its neighbor."

—Luther.

"You cannot set the whole world right,
Nor all the people in it;
You cannot do the work of years
In just a single minute.
But keep on little corner straight,
By humble, patient labor,
And do the work that each hour brings,
And help your next door neighbor."

"Learn as if you were to live forever;
Live as though you were to die tomorrow."

A man is already of consequence in the world when it is known that we can implicitly rely upon him. Often have I known a man to be preferred in stations of honor and profit because he had this reputation: When he said he knew a thing, he knew it; and when he said he would do a thing, he did it.